

REVISTA COPILUL

dobrogean

ANUL II No. 9

Noembrie 1936

Revista „Copilul Dobrogean“

*Apare lunar, sub auspiciile Asociației învățătorilor,
secția Tulcea și sub conducerea următorului comitet :*

CONST. PETRACHE rev. școlar
D. DOGARU-învățător
Ing. A. POPESCU-profesor
Pictor V. PAVLOV-profesor
IORD. PETRACHE-învățător

REDAȚIA ȘI AD-ȚIA

N. Damienescu

învățător

Str. Buna-Vestire No. 74 sau șc. No. 1 b.

Abonamentul :

Annual 40 lei
De sprijin 80 lei

Ce cuprinde această revistă :

Trăiască Regele!

Princesa nerăbdătoare

Isprava lui Mitică

Căline

Pentruce trebuie să iubim și să
ținem la țară noastră

Țara mea

Veniți

Sfârșit de toamnă

Mama mea

Sfârșitul toamnei

Toamna

O călătorie cu vaporul

O plimbare la Agighiol

© întâmplare de-a mea

Codrule, Codruțele

Codrule, Codruțele.

Cum dorește să am casa când
voiu li mare

„Copilul Dobrogean“

Nenea Nicu

Stela I. Nicolau

M. Focșa

Gospodin Ștefan

Draganof Vasilică

Sidorencu Alex.

Pintilie Chlță

Barșach R. Fani

Nicu Anghelescu

Singertiu Mimi

Vasiliu M. Marta

Radu Emilia

Ciolacu Iordana

Arvanitopol Cezar

Calcandl Vasile

Dincu I. Ion

Trăiască Regele!

Sunt 43 ani de atunci! Vol micii cititori și cititoare al revistei acestora, nu vă adusese încă barza din pădurile vrăjite a necunoscutului.

Intr-o zi frumoasă de toamnă, frumoasă ca și înfățișarea Aceluia despre care vă voi povesti, poporul românesc primi o veste minunată!

Prințesa fermecată din poveste, adusese un dar poporului român și Acesta era M. S. REGELE CAROL al II-lea.

Crescut în obiceiurile și în mijlocul poporului, tânărul Prinț, actualul Rege, a fost dela început nădejdea poporului, dar și El a înțeles să-și plece urechea la murmurul lui care trebuia să-l guverneze.

Au trecut ani vijeloși și peste popor și peste Dânsul. Nu disperat nimeni!

Cu încredere în zile mai bune au așteptat destinul și acesta și-a spus cuvântul:

•Toți pentru Rege și Regele pentru toți»!

Trăiască deci M. S. Regele Carol al II-lea! Trăiască Dinastia care să ne dea urmași vrednici ca Traian și Decebal.

„Copilul Dobrogean“

Princesa nerăbdătoare.

Astăvară, nu ștlu dacă vă mai aduceți amlnte, revlsta «Copllul Dobrogean», a dat o serbare în sala „Regal”, când s'au împărțit și diplomele elevilor și elevelor cari au reușit la concursul dat de această revlsta.

La această serbare, am spus și eu o poveste despre o prințesă nerăbdătoare, povestea ascultată de cei din sală, dar care n'au putut-o auzi cei de departe....

In țara Moldovei, pe lângă apa vijeloasă cu acest nume, era demult, demult, un castel frumos în mijlocul unei grădini ca un raiu. Prin fața castelului, Moldova își ducea undele șoșoșitoare devale spre apa Siretului, șoșotind povestea lui Dragoș Vodă, Bogdan, Ștefan Vodă leul Moldovei și alții.

Și cum vă spuneam..., în castelul acela, locuia un împărat cu împărăteasa lui. Ei erau tineri și veseli, căci pe-atunci, oamenii erau mai buni, iar păsările cerului și fiarele pământului erau blânde, nu așa cum sunt acele de astăzi. Anii treceau unii după alții, fără să se bage de seamă că ei îmbătrânesc.

Intr'o zi, iată însă, că și veselia luă sfârșit. Împărăteasa cum ședea cu împăratul și câțiva curteni în ceardacul castelului, observă că tâmplele împăratului erau argintate de primii soli ai bătrâneței și strigă :

—Împărate, soțul meu, uite, tâmplele tale sunt împodobite cu argint ! Ce frumos strălucesc la lumina soarelui !

—Argintul vremii de pe tâmplele mele și a tale, căci și tu ai, după cum au și curtenii noștri, ne-amintesc că timpul nu stă locului și că trebuie să ne gândim la ziua de mâine. Cui lăsăm împărăția noastră ? Cine o moștenește ?

Din ziua aceea, dispăru din casa lor bucuria și veselia. Gândul, că n'au nici un copil, sprijin al bătrâneței, care intra pe nesimțite în casa lor, îi turburără adânc.

Curtenii erau și ei supărați, căci împăratul lor era om bun și cu dragoste pentru pământul care-l stăpânea. Poporul nu știa cum să se poarte mai bine, să vadă iar pe împăratul lor vesel ca mai înainte. Și zilele treceau așa... Au venit vraci, au venit doctori și s'au sfătuit ce să facă, ca să aibă împăratul acela un copil, dar nimic nu puteau face, așa că-și pierduseră orice nădejde, când într'o zi, veni la castel o babă care știa și putea multe.

—Mărite împărate și cinstiți curteni, eu sunt baba Dochia și stau pe muntele Ceahlău. Am auzit de grija și supărarea voastră și nu pot să stau așa fără să încerc ceva. În legătura asta am adus puțin pământ sfințit, din care împărăteasa să-și pună așa ca un vârf de cuțit într'o căniță și să-l bea cu apă neincepută dela izvoarele Moldovei. De azi într'un an, voi veni iar, să văd ce s'a făcut!...

Și până să se dumerească cei de față, baba dispăru.

A trecut anul și când veni baba din nou la castel, soarele iar răsărise în casa împăratului și veselie nu mai avea margini.

Impărăteasa ascultase cele spuse de babă și o fetiță drăgălașe făcea val vârtej din casa împăratului.

—Mămicule!... Tăticule!... Veniți... a venit baba Dochia!

—Ce-i cu tine sfârleazo? Ce țipi așa?

—Uite, mătușa Dochia, mi-a adus o păpușă!

Și fetița cu o mână pe păpușă, iar cu cealaltă în mână babei, venea încet spre părinții cei fericiți.

—Bine ai venit mătușă! Și-ți mulțumim de ajutor!

—Bine v'am găsit, mărite împărate și împărăteasă! Ce face Zânișoara asta mică și drăgălașă?

—Crește, se joacă și înveselește casa noastră!

—Amin! Așa să fie!...

Și făcându-i cruce, a sărutat fetița. Din ziua aceea, Zânișoara creștea într'o zi, ca alta într'un an și se făcea din ce,

În ce mai frumoasă. Era frumoasă ca mama ei, frumoasă ca Ceahlăul și nebnatecă ca și apa Moldovei care sărea din piatră, în piatră, cântând și povestind codrilor povestea neamului nostru.

Au trecut câțiva ani, Zănișoara se făcuse fată mare. Părinții ei îmbătrâniseră și voiau s'o mărite după un om de rangul ei, adică după un fecior de împărat.

Crainicii au dus vestea până la marginele împărăției și'n împărățiile vecine. Mire trebuia să fie tânărul, ce va fi lovit de mărul aurit a împărătesei celei tinere.

Au început să vină feciori de împărați, feciori de boeri din toate părțile lumii, dar Zănișoara sta nepăsătoare la alaiul de tineri cari veneau pentru dânsa. Nu-i plăcea nici unul.

Intr'un târziu, iată că de pe malul celălalt a Moldovei, v'eni un ciobănaș cu oile lui cari pășteau iarba grasă de pe mal. Fata nici una, nici două, zvrăli, cu mărul în cioban. El prinse mărul și mușcă cu-atâta poftă din el, încât par'că va văd și pe voi făcându-vă poftă.

—Uite, goțiorul meu! Acesta trebuie să fie!

—Zănișoară, draga noastră, gândește-te! Tu ești împărăteasă și alesul tău e un cioban! Se poate una ca asta?

—Nu vreau să știu nimic! Asta e!

Împăratul și împărăteasa erau strașnic mâhniți, dar nu puteau face nimic, căci fata lor pe lângă că era neinduplecată, era și tare nerăbdătoare. Deaceea îl chemară la ei, zicându-i:

—Măi, ciobane, ciobanel! Fă-te incoace cătinel!

—Inălțate împarate și împărăteasă, aș veni numai de cât, dar oițele astea nu mă lasă! Dați-mi voie să trec oile astea dincolo.

—Hai, mai repede! zise Zănișoara.

Domniță, oițele acestea sunt prietenele mele și nu pot să le las de capul lor. Trebuie să pun puntea aceasta care o poartă măgarul în samar, căci numai pe aceasta trec ele.

Și ciobanul nostru puse puntea și oițele lui începură a trece una, câte una....

—Domnule, ne spui povestea mai departe! așa m'au întrebât acei dela serbare, așa cred că veți întreba și voi care citiți povestea.

—Aveți vreme copii! Stați să tracă toate oile!

Și cum mai sunt încă de trecut, așteptați în numărul viitor urmarea.

Nenea Nicu

Isprava lui Mitică

(Urmare din No. 7—8)

După cum v'am spus, Mitică s'a culcat iar peste noapte visează că părinții lui sunt foarte necăjiți de lipsa lui că ne găsindu-l nicăeri îl credeau mort.

Se scoală disdediminează și roagă pe unchiul și mătușa ca să-l ducă acasă, dar cu căruța, căci îi era frică să mai meargă cu barca.

Unchiul se învoi și peste puțin timp ei plecară toți trei cu căruța spre satul lui Mitică. Spre seară (după vre-o zece ore) ajung în satul cu pricină la poarta curții părinților lui Mitică. Unchiul opri caii și lăsând pe Mitică cu mătușa-sa în căruță se duse el singur în curte să vadă ce fac părinții copilului.

Când intră în curte, văzu mai multe femei și bărbați, rude și vecini, toți cu ochii roșii de plâns ajutau la treburi prin casă și prin curte, ba alții căutau să liniștească pe bieții părinți și să-i încurajeze cu fel de fel de vorbe căci ei erau disperați cu desăvârșire căci uitasem să vă spui că Mitică era singurul lor copil, singura lor bucurie.

Unchiul lui Mitică înțelese de ce plâng ei dar se prefăcu că nu știe nimic și-i întrebă cu mirare ce au ?

Ei îi povestiră întâmplarea cum că, au pierdut pe singurul lor copil pe care l-au trimis eri cu caii la păscut pe marginea bălții și seara au găsit numai caii în câmp, iar copilul nu mai era. Apoi a doua zi dimineață un vecin, care e pescar ducându-se la baltă a găsit pălărioara lui Mitică plutind pe deasupra apei și cunoșcând-o le-a adus-o acasă. Această întâmplare îi face să creadă că copilul e înecat, și deaceia ei se pregătesc să-i facă pomană cum e obiceiul la morți. Ascultând toate acestea, omul le spuse să nu mai piângă căci nimic nu e adevărat din cele ce și-a închipuit ei.

Băiatul e viu și e în căruță la poartă. Toți au alergat să vadă pe Milică și mare le-a fost mirarea și mai mare bucuria când l-au văzut în căruță. Părinții l-au îmbrățișat și l-au dus în casă, apoi Milică le-a povestit cum a ajuns la rude și cum a rămas fără pălărioară. Cu toții mulțumiră lui Dumnezeu că i-au purtat de grije și l-a scăpat de moarte și s'au veselit până a doua zi.

Să nu credeți însă că a scăpat Milică nedojenit de părinții lui, căroro le-a cerut iertare și le-a promis că nu le va mai face altă dată astfel de supărare.

Stela I. Nicolau

Căline !

Prietenului Calin Spiru.

*Trei maci cu lacrimi i-am udat
Și prin nori ți i-am trimis,
Ca să-ți renaști dorul stins,
La care mult ai luptat
nedeprins.*

*Și lângă maci, am pus și flori
Ca să-ți aducă bucurie,
La care nimeni n'o să știe
Că ți t-am trimis prin nori
cu mândrie.*

*Și acolo era altceva
Ce din inimă le am rupt :
Te iubesc atât de mult
Și păstrându-ți dragostea,
Te salut !*

M. Focșa

4 Iunie 1936.

Pentruce trebuie să iubim și să ținem la țara noastră !

Țara noastră a românilor fiind o țară mare frumoasă și bogată trebuie să fie respectată de oricare Român. Dece iubim noi țara și ținem la ea? Noi ne iubim țara pentru că în ea ne-am născut, în ea a murit moșii și strămoșii noștri și tot în ea vom fi înmormântați și noi, la rândul nostru. Noi Românii dacă nu ne iubim țara, înseamnă că nu ne iubim pe noi înșine.

Tot aci, am văzut de prima dată lumina zilei, cântecele și mai cu seamă doinele noastre care ne spun lămurit, din viața noastră a românilor, sub domnia fanario-tă, turcilor și altor popoare străine care voiau să ne cuprindă țara. Noi românii abia sub domniile lui Cuza și Regele Carol I, am început să ieșim din întunericul în care ne aflam. Însă acum Românul își întreabă sufletul și vede că există mult patriotism în el. Prin marile lupte dela Mărăști, Mărășești și Oituz, conduși de marele Rege Ferdinand I am învins și am format o țară mare și întregită așa cum se găsește astăzi. Iar astăzi suntem datori s'o păzim și s'o păstrăm așa cum este și să sărim cu mic și mare, ca s'o apărăm în vremuri de nevoie.

Gospodin Ștefan

cl. VII-a—Beidaud.

Lucrarea scrisă la Limba Română la examenul din 20 Iunie 1936.

Țara mea.

Una dintre țările din Europa este și România.

Ea este așezată între: Nistru, Tisa, Dunăre și Marea Neagră. Este cunoscută de noi Românii cât și de toată lumea că este o țară mândră și bogată. În mij-

locul ei se găsesc un șir de munți, care închid în mijloc podișul Transilvaniei. La poalele munților se întind câmpii și mai ales pășuni, pe care le pasc turme de oi și vaci. Afară de aceasta este străbătută de râuri navigabile, pe care umblă vapoare transportând mărfurile dintr'o țară în alta. Așa dar putem vedea cât de multe bogății are. Toate acestea frumuseți le putem găsi cântate în poeziile scrise de diferiți poeți. Eu îmi iubesc țara pentru că aici m'am născut și aci am văzut prima rază a luminei soarelui. Aci pe pământul românesc strămoșii noștii și-au petrecut binele și răul. Înainte vreme țara românească era prada și trecătoarea tuturor dușmanilor și-a barbarilor.

Ei nu se temeau de aceasta și nici nu plecau din țară pentru că spuneau :

Fie pâinea cât de rea

Tot mai bine-i în țara meu.

Și de multe ori stăteau sub jug străin îndurând toate necazurile. Dar toate asupririle dușmanului erau trecătoare și încercările de a li se fura limba și obiceiurile dovedește puterea de viață a Românilor :

„Și oricât timp român voi fi,”

Nu mă tem că voiu peri.

După toate aceste suferințe a Românului mai erau și altele; că țara nu era unită la un loc, ci era condusă fiecare principat de un domn, dar la anul 1856 Alexandru Ioan Cuza în ziua de 24 Ianuarie au unit cele două surori Moldova și Muntenia care se dușmăneau, sub un singur domn. Iar astăzi când țara este ridicată la rangul de regat tot poporul este liber și independent. Regele de astăzi este M. S. Regele Carol al II-lea. Eu îi urez țării mele mărire între hotare și pace, iar M. S. Regelui îi urez ani mulți și fericiți !

Trăiască poporul Român !

Draganof Vasilica

cl. VII No. 4 fete—Tulcea

Veniți

*Copii din țara-mi scumpă
Veniți la școală să 'nvățăm!
Cu brava noastră muncă,
Țara noastră o 'nălțăm.*

*Căci din școală învățăm
Până când îmbătrânim,
Drapelul să ni-l apărăm,
Pe dușmani ca să-i sărobim.*

Sidorencu Alex.
cl. I-a G. I. T.

Sfârșit de toamnă.

Luna care ne vestește sfârșitul toamnei, este luna Noembrie.

În această lună, zilele sunt mai scurte, mai reci și mai mohorite. Prin livezi dimineața în loc de bobitele de rouă, vezi bruma care acoperă pământul ca o haină argintie.

Pomii își pierd și ei podoaba lor verde, iar când vântul începe să bată, crengile goale produc un sgomot care te înfioară și par'că fără să vrei simți că se apropie iarna cu zăpada ei albă și sclipitoare. Păsărelele, care toată vara ne-au înveselit cu cântecele lor, acum și-au părăsit cuiburile și au plecat în țări depărtate. Ce rău îmi pare de aceste mici ființe că n'o să le mai văd până la primăvara viitoare. Toamna acum e pe sfârșite și în curând va cădea zăpada, care de multe ori cade înainte de vreme.

PINTILIE CHIȚA cl. V-a No. 4 f.

Mama mea

Mama mea este ființa cea mai scumpă de pe pământ. Toți acei ce au mamă, trebuie să se socotească fericiți; pentrucă dânsa este aceia care veghează cu dragoste nesfârșită asupra copiilor ei, din cea mai fragedă copilărie. Primul cuvânt cel pronunță copilul, e: mama!

De mic, el simte dragostea cea mare cu care dânsa îl ocrotește. Ea îl îngrijește și-i dă sfaturi bune și-l duce pe calea cea dreaptă. Când suntem mai mici ne istorisește povești. Mama e bună cu noi dar și noi trebuie s'o ascultăm cu drag. Eu trebuie s'o ajut acum cu ce pot, dar când voiu fi mai mare am s'o ajut mai mult. Și abia la bătrânețe să simtă cât de sinceră îi sunt. Tot ce voiu avea mai bun, voiu păstra pentru mama.

Eu n'am s'o uit niciodată.

Barșech R. Fani
cl. V No. 4 f.

Sfârșitul Toamnei.

Toamna e al treilea anotimp al anului, iar Noembrie e ce-a din urmă lună a toamnei și tot odată cea mai tristă. Ea vine cu ploae, cu frig, cu ceață și vânt anunțându-ne că iarna e pe aproape. Vântul despoiază ramurile copacilor de ultimile lor frunză, care îngălbenite cad triste la pământ. Ultimele păsări călătoare, își iau adio dela cuiburile, care rămân singure și pleacă spre țările calde. In grădină toate florile s'au scuturat și și-au aplecat tulpinile la pământ ca să doarmă somnul cel de veci. Pe cer, nori mari și grei aleargă ca niște balauri uriași. Noaptea, luna cu fața galbenă ca de ceară, luge printre nouri, iar vântul șueră prin văzduh. Zilele mai toate sunt ploioase cu ceață, cu frig și cu umezeală de te pătrunde până la oase. Rar

soarele strălucește pe cer și apoi apune repede lăsând în urma lui nori roșii ca jăratecul. Oamenii trec grăbiți pe drum și-și duc acasă lemne, sobe, zarzavaturi și ale lucruri, care iarna se vând mai scump, iar oamenii săraci privesc triști cum ultimile frunze ale copacilor se scutură la pământ, cum norii negri aleargă pe cer și cum vântul șueră în noapte un cântec trist și înfiorător, care anunță iarna friguroasă.

Nicu Anghelescu
Cl. IV-a pr. No. 1 băeți—Tulcea

Toamna.

S'a dus primăvara și vara! Toamna a sosit cu repeziciune! Soarele până acum râdea vesel în mijlocul cerului, încălzind pământul. Acum el apare după un nor palid și zâmbește trist. Vântul suflă cu putere și scutură frunzele îngalbenite ale copacilor, împrăștie petalele florilor, și duce cu el parfumul lor în depărtare. Păsărelele vesele, acum pleacă și ele în țări mai calde, luându-și rămas bun dela noi. Anotimpul toamnei cu toată tristețea lui își are părțile frumoase. În acest anotimp este culesul viilor! Vinul curge din cadă cu belșug! Culegătorii cu chiotele lor puternice culeg ciorchinii și se întrec. Râsete și veselie este pretutindeni. Soarele se arată și el cu zâmbetul primăvăratec și apoi iar dispare după vreun nor. Copiii zgribuliți de frig, se grăbesc să ajungă mai repede acasă ca să-și încălzească mânuțele înghețate. În cele mai multe zile plouă și plouă. Apoi brusc soarele se arată! Ce frumos e atunci! Soare după ploaie! Totul pare că renaște ca în primăvară. Copiii ies afară să se joace, gândacii se plimbă prin iarba udată și parfumul florilor pluteste în aer. Aceste zile însă sunt rare, dar frumoase. Toamna s'a plictisit și ea să ședea la noi. Vrea să plece pe alte tărâmuri și în urma ei lasă ca iarna să vie cu haina-i albă de zăpada.

SINGERLIU MIMI cl. IV-a pr.

O călătorie cu vaporul.

Intr'o vară, după terminarea cursurilor am fost cu vaporul la Brăila, orașul în care mă duc în fiecare vacanță cu mama mea. Acolo am petrecut foarte bine și am să vă spun și D-stră cititorilor și cititoarelor. Am plecat la ora 11 dimineață dela Tulcea. Vaporul s'a oprit la Isaccea, la Reni și la Galați.

De aici am mers drept spre Brăila. Am ajuns la ora șase. Ne-am dat jos și am luat o trăsură și ne-am dus la buni mei. Dâșii ne-a primit foarte bine. A doua zi am plecat la un unchiu al meu care are o feliță în comuna Pisc. El are vie modernă cu rezervor și pompă cu motor. Am stat la unchiul meu o săptămână de zile. După aceea am plecat la alt unchiu al meu care are o feliță și doi băeți mici. Intr'o zi, am plecat cu mașina unchiului meu la monument. Acolo, am văzut pădure frumoasă apoi am fost la Lacul Sărat, stațiune balneară. Și am avut așa o călătorie frumoasă, cum nu m'am așteptat. Am văzut multe de tot dar nu le pot scrie toate.

Vasiliu M. Maria
cl. III-a pr. No. 4 fete—Tulcea

O plimbare la Agighiol.

Intr'o zi, aud pe tata, că suntem invitați la Agighiol, și că trebuie să facem o plimbare până acolo, ca să ne plimbe pe noi fetele, căci nu fusesem vara asta decât câteva zile, la Niulițel. Atât mi-a trebuit mie căci până nu l-am făcut pe tata să ne ducă, nu i-am dat pace. Nu a trecut multă vreme și tata ne-a făcut plăcerea asta. Când a venit tata seara din oraș, ne-a

spus să ne pregătim de dimineată, căci a aranjat trăsura. Vă inchipuiți ce bucurie pe mine, d'apoi și fratele și sora mea, erau tot așa de nerăbdători ca și mine. Nu s'a lipit somnul de noi toată noaptea și când s'a luminat am fost în picioare. La ora 8, văd că sosește trăsura. Am plecat cu mama, cu fratele meu și sora mea. Birjarul ne-a dus pe la casa lui și-a luat clopoței și ne-a spus că nu se merge afară din oraș cu trăsură fără clopoței. La Agighiol am ajuns la ora 10. Ce plăcere să călătorești cu trăsura așa departe! Acolo, am cunoscut o fetiță frumoasă, o chema Iulia Mitan. Cu toate că era cu un an mai mare, dar ne-am împrietenit par'că ne cunoșteam de când lumea. Nu m'aș fi mai despărțit de ea. Am fost la viea d-nealor împreună. După aceea ne-am întors acasă. Acasă am stat la masă și iarăș am început a ne juca, dar în casa, căci se pornise o ploaie mare.

Când s'a înserat, am plecat spre Tulcea. Era așa de frumoasă călătoria, căci când am ajuns, aproape că ne părea rău, că nu se mai lungise drumul. Tot timpul am cântat în trăsură, mai de frică, mai de dragul plimbării, dar știam că bucuria era mai mare decât mă așteptam.

RADU EMILIA cl. III-a Nr. 4 f.

O întâmplare de-a mea

Pe când eram de vre-o 7 ani, părinții mei, mă lăsase singură acasă. Dâșii îmi spusese să nu ies din curte, că ei se întorc numai decăt. Pe atunci eram mică. Eu nu i-am ascultat. Am eșit la drum, ca să mă joc. In drum, mi-au eșit înainte mai mulți băeți mai mari de cât mine. Eu am început să mă leg de dâșii, zicându-le „*Uite au pornit cu tofli ca șatra lui Moș Papuc*“. Atunci ei s'au supărat și au început să mă bată. Unul mi-a dat cu pumnul în nas și a început să-mi curgă sânge. Eu neavând apă, cu ce să-mi opresc sângele, am stat până să se oprească. După ce mi s'a oprit sângele, am pornit spre casă. Când am ajuns acasă, ce să vezi! Părinții veniseră. Când m'a văzut mama, a început să mă certe. Atunci eu i-am explicat întâmplarea mea, la care mama a început să mă bată. De atunci am ascultat sfaturile mamei.

Ciolacu Iordana
cl. III pr. No. 4 fete

Codrule, Codrușule.

(Rezumat)

Din poeziile vestite ale lui Mihail Eminescu, esle și Codrule, Codrușule, poezie pe care o avem în carte de cetire de cl. IV-a. Din această poezie, eu înțeleg cum el își arată iubirea față de doina, cântecul Românului, înțeleg viața omului, ce a făcut de când n'a mai fost la codru, și cum își petrece timpul codrul, Toamna Iarna și Primăvara. Asta înțeleg eu din poezia, Codrule codrușule.

Aryanitopol Cezar
Cl. IV-a pr. No. 1 băeți

Invață la tinerețe, ca să știi la bătrânețe.

Codrule, codruțule.

In poezia „Codrule codruțule”, Mihail Eminescu, care este cel mai mare poet al Românilor, vrea să-și arate iubirea sa față de natură și deacea zice codrului: —Codrule, codruțule ce mai faci ! că atâta vreme cât am lipsit mi s'a făcut dor de tine.

Atunci codrul îi răspunde : Eu fac ce fac de mulți ani.

Iarna când viscolește, eu privesc vântul cum îmi rupe crengile, iar viscolul îmi astupă râurile.

Păsările cântătoare au plecat și peste tot e o jale. Vara stau și ascult doina ce mi-o cântă femeile când vin cu coafele ca să ia apă dela izvor.

Eu cum am fost așa rămân. Numai omul e schimbător și rătăcește pe pământ îmbătrânind.

CALCANDI VASILE cl. IV-a pr. No. 1 b.

Cum doresc să am casa când voi fi mare.

Când volu crește mare, ureau să am o gospodărie bine îngrijită. Vreau să am o casă frumoasă. In casă ureau să am mulțime de mobile scumpe : Un dulap, un divan și altele. Mal ureau să am 2 curți. In una să-mi fac o grădina frumoasă cu tot felul de pomi și flori. Iar in curtea cealaltă, aş vrea să am un coteș, in care să am un porc. In curte să am o magazie, in care să-mi pun lemnele. Tot in curte să am și canal. Prin curte voi pune pietre pe jos, ca atunci când plouă să nu se facă noroi. Tot in curte să mal am și două hambare, in unul să am porumb și in celălalt orz sau alte cereale.

Așa ureau să am gospodăria, când volu fi mare.

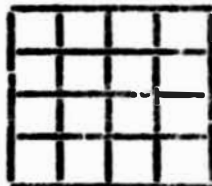
Dinu T. Ion

cl. V-a primară No. 1 băeți

Gândește-te și dezleagă și tu un joc :

No. 1 de Vasiliu M. Maria cl. III foto

Eine trăește în apa fermecată

Nume de fată

Ce mănâncă copiii toamra

Ce țară hoții dela oameai

de Topciu D. Virgil cl. IV-a primară

No. 2 de Arvanitopol Cezar cl. IV pr.

vocală

dai pinteni calului

mână vaci

pe unde apucea murel

creierului

vocală

ORIZONTAL : 1) Zeul soarelui.
3) Poftim. 4) Continent. 6) Se zice
la rugăciune 9) Un om care a încercat
să zboare cu aripi. VERTICAL :
1) Se pune la tablou. 2) Om sportiv
3) Poftim. 5) Poartă țărani. 7) No-
tă muzicală. 8) Poftim. 10) Legătură.

Popescu Comişani D. Adrian

Consoana

Se cură fânul cu el la țară

Județ în România

Oraș Istoric în România

Recrut

Nas (inversat)

Consoană

Cine n'a putut deslega jocurile din No. 7-8 să caute aici.

Nr. 1=Dunărea.

Nr. 2=Toc, ora, căr.

Nr. 3=Aur, ură, rac.

Dăm mai jos numele elevilor cari au deslegat singuri jocurile :

Rusu N. Maria, Oică Silvia, Filofi Vasilica, toate din cl. IV-a școala din comuna Regina Maria ; Roman V. Ștefan, cl. IV-a Isaccea ; Calciu Gheorghe, cl. V-a Mahmudia ; Papa Iopol Rodica, cl. III-a ; Papadopol Lizeta, Bătrâncea Georgeta, Stavriana Emilia, Buhaev Taisa, toate din cl. IV a șc. Nr. 1 f. ; Singerliu Mimi, cl. IV-a ; Obreja Aurelia, cl. V-a șc. Nr. 2 fete ; Barcariu Maria, Naum Elena, Vasiliu Mimi, Chircoreanu Julieta, Radu Madlena, cl. III-a, Penciu Rușca, Rotaru Maria, cl. IV-a, Buga Ștefana, cl. VI-a, Buga Aurelia, cl. VII-a, toate dela școala Nr. 4 fete ; Mucenica I., Popescu Comișani Adrian, cl. III-a, Calcandi Vasile, Marcof S. Cristu, Gofman Bern., Anghelescu Nic., Lariion Anisim, Echimov Moisei, Cralea Dumitru, Burghelea Vasile, Zeronian Onic, Burbea Răducu, Damian Ionel, Bodrighean Eduard, Topciu Virgil, Turovski Victor, Arvanitopol Cezar, Arnăutu Const. cl. IV-a, Badea Const. Dincu Ioan, cl. V-a, toți dela Nr. 1 băeți și Buga Silvia, cl. II-a liceu—Tulcea.

Tip. „Curierul Tulcei”

O vorbă bună pentru fiecare:

Naum I. Elena, Stoian Elena, Chircorian Julieta, clasa III-a șc. Nr. 4 fete; Vizireanu Sorel, Arnăutu Const., Angelescu Niș., Ionescu C. Const., Marcof S. Cristu, Topciu Virgil, clasa IV-a; Badea Const., cl. V-a Nr. 1 băieți; Pintilie Chița, cl. V-a; Bogaciev Maria, Mazăre Georgeta, cl. VI-a; Buga Aurelia, clasa VII-a șc. Nr. 4 fete; Sidorencu Alex., cl. I-a Gimnaziul Industrial Tulcea. Ne-au trimis spre publicare diferite compuneri ca: Toamna, O pățanie, Codrule, codruțule, Tărtănică cel laudăros, Tuțurică și Bibilică, Mama mea, Țara mea, Hazuri, Poezii și altele. Din lipsă de loc, nu le putem publica pe toate. Cerem însă tuturor să nu se descurajeze și să scrie mereu. Odată și odată tot vor fi publicate.

D-lui I. C.—M. li mulțumim pentru critică. „Copilul Dobrogean“, n'are nimic nici cu Inv. Tl., nici F. Nu provocați, ci colaborați!

D-lui Em. Ian.—T. Mulțumim pentru colaborare. Mai trimiteți-ne ceva.

M. F.—Pec. În numărul acesta i-a venit rândul! Așteptăm să ne mai trimiți vre-o povestioară.

D-nei St. N.—Car. Primit urmarea și Cocoșelul. Fotografia o mai lăsați. Nu putem comanda numai un clișeu. Când vom avea mai multe, atunci da.

Reviste și ziare primite.

Răsai Soare, școala de experiență—Blaj; Catedra, strada Cuza Vodă 45—Galați; Luminița, șc. Nr. 5 b.—Brăila; Mugușul, Calea Griviței 56—București II; Ghiocci, D-l P. Iosif, str. Ștefan cel Mare 25—Focșani; Școala Vremii, B-dul Carol 66—Arad; Voința Școlii, Piața Unirii 3—Cernăuți; Bucuria Noastră—Constanța; Era Nouă, Sf. Gheorghe—Trei scaune; Satul, B-dul Căp. Aviator V. Craiu 13—București III; Învățătorimea Vaslui—Asoc. inv. Vaslui.